

*
Megjelen esütörtökön

Előfizetési ár:

Egész évre 9 kor — fill.
Fél évre 4 kor 60 fill.
Negyed évre 2 kor 40 fill.
Egyes szám 20 fill.

*

HONTI LAPOK

Felelős szerkesztő: HALÁSZ FERENC.

*
Szerkesztőség és
kiadóhivatal
Ipolyságon.Hivatalos és magánhirdet-
ések mérsékelt árszabás
szerint.

*

Ipolyság, 1901. május 16.

Huszonöt esztendő.

Ipolyság, május 16.

Zsebrevágja azt a peccéses okmányt, melynek első lapján ott ragyog az „abszolutorium” s kilép az utcára. A juniusi nap ezrivel osztja sugarait, nyári szellő enyhe fuvallata siklik végig a nyüzsgő emberáradaton, a közel akácok lombjai közt száz veréb csiripel. Sugár, szellő, veréb mind azt hajtogatja: tied a világ!

Végig megy a város utcáin, feszesre húzva ki magát, tekintete ott jár a szomszédos házak kéményein, minden léptén megérezik, hogy még a járda kövezetéhez is több a jussa ma, mint volt tegnap. A járókelőknek barátságos, leereszkedő mosolylyal tér ki, méltányolva, hogy szegények még csak nem is sejlík, kit felejtettek köszönteni? A kinek a kabátja zsebében ott terpeszkedik az a bűvös-bájós, átvirrasztott éjszakák árán kivivott, hideg verejtékkal áztatott szezamszerű dokumentum, a melyen még a rektor ur olvasatlan aláírása is mintha azt jelentené: tied a világ!

De a mint büszkén, önérzetesen tova lépdel, a szomszéd utcából négylovas hintó jön szemközt. Sujtásos kocsis, tarsolyos huszár a bakján, az ajtaján ökölnyi cimér: rikitón sárga mezőben fűgét

mutató kéz. S a mint elhalad az ifju mellett a büszke fogat, arcába fröcsesenti az utca sarát. S míg égő orcáján a sár megszárad, a méltóságteljesen tova gördülő hintó kerekerei zajából mintha csak az hallatszanék ki: az ám én bohó pocsetakerülőm, csak-hogy ezt a világot jó lesz először meg is hódítanod. — —

*

S elindult hódító hadjáratára. Ott kezdte szülő vármegyéjének egy szerény zugában, mint vagy negyven szegényemberlakta falucska lakosságának szolgálója, bírāja. A nagyratörő, egetverő eszméket, melyek az emberiséget megjavítani, a silány kort épületesebb irányba terelni, új korszakot teremteni voltak hivatva, egy borongós őszi estén, levélhulláskor szerénynél szerényebb hajléka — pincéjébe rakta el, hátha kiesiráznak ott. S e helyett — nevetség — arra keresett módot, miként lehessen a föld szegény népét itt-ott betevő falathoz s a betevő falatnál is szükségesebb igazához juttatni.

S megnyerte első csatáját. Vér nélkül, mindössze egetverő jókedve valamelyes megcsappanása, no meg néhány megderesedett hajszál árán.

Elérkezett valahára kalváriájának — bocsánat! hódító hadjára-

tának második, harmadik állomásához is. Akkor is tavasz volt, a ragyogó nap akkor is pazarul öntötte fényét, világát; a nyári szellő enyhe fuvallata akkor is végig siklott a nyüzsgő emberáradaton, a mely a vármegye új alispánját jött megválasztani s a közel akácok lombjai közt tán száznál is több veréb csirepelt.

Káprázhatott a szeme hódító barátunknak, az új alispánnak, a mikor a megyeház homlokzatán a megye címerét látta meg. Okvetlen káprázni kellett a szemének, mert úgy látta, hogy az a kar azt a pallost mintha neki szegezné, mintha őt szurkálná: már most meghódítottad a világot! már most te járhatasz négylovas hintón s a te hintód kerekerei fröcsesenthetik a senkiember arcába a sarat! Tied a világ! Örülsz? — — —

*

Leteszem a lantot, mert a mi ezután jön, ahhoz nem — lant kell.

Az új alispán arra ébredt, hogy eddigi működése, fáradozása, buja, gondjai az új hivatallal szerzetekhez úgy viszonylanak, mikép Bukovay Absentius urnak rendes délelőtti karambolpartija a letendő tételes szigorlathoz.

Eljött az az idő, a mikor nemcsak lankadatlanul dolgoznia, fáradnia kellett, nemcsak részre-

Az antistréber.

(Egy május 11-ikén el nem mondott tósz.)

Uram, uram, Totovits Kálmán uram, tisztelt barátom, úgy is mint a megyei főszámok vovője, úgy is mint a megyei számok fővovője, szállok az urhoz!

Sok gyönyörű felköszöntő hangzott el immár, megörvendeztetve szívünket, lelünköt. De kifogásolom, hogy esupa nagy ember nyilatkozott meg, holott szükségét éreznők annak, hogy a kis ember is hadd mondhassa el a maga mondókáját. S minthogy e teremben a legkisebb ember én vagyok — tán Edust kivéve — hadd szálljak én hozzád!

Gazdasági, társadalmi, politikai életünk minden egyes korszakát egy-egy időközönként váltakozó jelszó irányította. Többnyire egy fogalom, melynek jegyében állott. Ezeknek a váltakozó jelszavaknak köszönhetette annak idején nemzetünk ébredését az évszázados lethargiából, hazánk kulturális fejlődését, alkotmánya vissza-helyezését, gazdasági életünk fellendülését, a magyar társadalom megszületését.

Összegezve mindazokat a jelszavakat, a melyek a vivmányokat rövid félszázad

alatt elősegítették, az *önérzet* fogalmát nyerjük.

Önérzet, nemes ambició hatotta át a magyar haza, a magyar társadalom rétegeit.

És most, tisztelt uraim, bocsánatot kell kérnem azért, hogy elhagyom történelmi multunk apológiáját, s miként Apelles eszmadaiái, gánesot keresek és találok ebben a multból a jelenbe átvett, de sajnos fényéből kikopott jelszóban.

Nemes ambició vezette az embereket odáig, hogy *gazdaságilag* tehetősebb állapotot, *társadalmilag* egyéniségüket és műveltségüket jobban megillető pozíciót, s a *politikai* életben képzettségükhöz mért szerepet iparkodtak maguknak biztosítani. Jogosult és méltányos térfoglalás az egész vonalon, mely a nemes önérzet, az ambició jegyében állott.

Ámde — már nem önérzet az, mely a legujabb kor embereit arra ösztökéli, hogy *gazdasági* helyzetüket *bármely* esz-közzel javítsák, a *társadalmi* életben oda hassanak, hogy pozíciójuk a valónál *fényesebbnek* lássák, a *politikában* pedig soha az igazságnak, mindenkor csak gyarló érdekeknek, emberi *hiúságoknak* deferálja-

nak. Kevés szóval: nem jobbnak, hanem *többnek*, s ezt sem lenni, hanem csak *látszani*.

Ezt a mozgalmat, ezt a korszakot bizony egy esunyább, idegenből átvett fogalom jelképezi: a stréberség fogalma.

A stréberség fogalmának magyarázatára, úgy hiszem, felesleges kiterjeszkednem. Ismerik ennek egész klaviatúráját. Kezdve a holttesteken keresztül gázoló *akarnok*on, a glaszékeztűs örökkön mosolygó diplomatáig. . .

Hamár minden hasonlat többé-kevésbé sántikál, mennyire sánta volna az olyan, a mely egy férfit egy oázishoz akarna hasonlítani. S mégis arra kérem önöket, tisztelt uraim, a fehér asztalra s a szántói viz okozta abnormálisabb lelkiállapokra való tekintettel engedjék meg nekem ezt a hasonlatot. Hadd szóljak egy olyan férfiról, ki a stréberség szennyes hullámaival csapdosott embertársai közül úgy válik ki s puritán jellemével oly üdítő érzést fakaszt szívünkben, lelünkben, mint sivatagban a pázsitos oázis.

Egy ilyen *antistréberre* óhajtom poharam emelni.

Az illető főszolgabíró. Az ipolysági já-

hajlatlanul mérnie az igazságot, nemcsak az emberi gyarlónál gyarlóbb hiúságokat elnéznie, az ellene lépten-nyomon vétkezőknek megboesátania, nemcsak az „akarnokok” végtelen seregének eleget tennie s e mellett a való érdemeket kellően méltányolnia, de védekeznie kellett Galeotto ezerfejű szörnyetegének tü- és lándzsaszurásai ellen, arca véres verejtékével bizonyítgatnia, hogy a közjóért fáradt eddig s ezért fárad tovább is, s hogy eddig még csak egy ezüst kanalat sem sajátított el jogtalanul. —

*

Elérkeztem — egy huszonöt esztendő kristálytisza mult hü krónikása — történetem apothéozisához. Ennek leírásához már sem költői lendületre, sem merész fantáziára szükség nincs. Mindössze kis emlékező tehetségre.

Ünnepet ült nemrég a vármegye közönsége.

Alispánjának huszonöt esztendő jubileumát ülte.

Ott volt a diszebédén a vármegye főispánja is. Az a főispán, kinek nevét még csak 1—2 hónappal ezelőtt összeráncolt homlokokkal ejtette ki a vármegye apraja-nagyja, s a kit ugyanezek — éppen e diszebédén, beszéde elhangoztával — nagyon, de nagyon szerettek volna őszinte, szívből fakadó lelkesedéssel, s e lelkesedés kölesönözte erővel kapni vállalkra s hordozni körül.

Emígy szólt ez a mi főispánunk, a könybelábadt szemmel mellette ülő alispánhoz:

„Ne rejsd el, ne titkold, ne szőgyeld könnyeid. Ezeket a könnyeket közönséged megnyilatkozó ragaszkodása, szeretete sajította ki szemedből. — —”

*

rás főszolgabírája. Marek Károlynak hívják. Ma ünnepli megválasztásának huszonötödik évfordulóját.

A jövő század biografusa emígy fog róla megemlékezni: tisztakezü, lelkiismeretes, ügyes ember volt. Jövedelmeiből ugyan még csak sarokházat sem épített, de legalább nem is akadt a vármegyében ember — talán éppen ezért — a ki ne szerette, becsülte volna. A mi pedig hivatalos működését illeti, elengedő ennek jellemzésére az a tény, hogy nincs a vármegyének olyan tisztviselője, a kit büszkévé nem tenne a vele való összehasonlítás.

S a mi a fő: soh' sem iparkodott jobbnak, többnek látszani, mint a milyennek, mennyinek lennie az Uristen megengedte. A tisztújításokat nyugodt lélekkel várta mindig, s egy-egy nálánál magasabb rangú tisztviselő társának hirtelen támadt náthája vagy láza nem keltett keblében ábrándokat, reményeket . . .

Ezt az antistrébert, Marek Károlyt, éltesse az Uristen soká! — —

Bé-La.

Ne féltsd a jövőt, alispánunk! Hisz' meghódítottad! Ha nem is a világot, ezt a semmitmondó prekár fogalmat, de a mi ennél kevesebb bár jóval több: az embereket, közönségedet hódítottad meg huszonöt esztendő alatt. —

A h é t r ől.

Két jubiléum.

(Czobor László és Marek Károly)

Hontinak lenni tisztesség, Hontért dolgozni dicsőség.

E jelentős szavakkal üdvözölte Czobor László vármegyénk alispánja Lits Gyula főispánt bevonulásakor, e jelentős szavak tömör, szép igazságát dokumentálta vármegyénk közönsége e hó 11-én, midőn két érdemes tisztviselőjét ünnepelte, szeretete, becsülése szpontan megnyilatkozásaival elhalmozta. Érezhette mindakét ünnevelt, hogy hontinak lenni tisztesség, Hontért dolgozni dicsőség.

Életrajzi adatokat nem adunk száraz összeállításban. Összegezzük a lefolyt ünnep szép mozzanatait, adjuk a szónokok beszédeit, ezekben tükröződik le Czobor László alispán és Marek Károly főszolgabíró szeplőtelen férfikaraktere, tisztviselői hasznos működésük, közszolgálati kiválóságuk, ezekben domborodik ki vonzó egyéniségük kedves reliefje.

Az ünnep lefolyásáról alábbi krónika szól.

Czobor László.

Délelőtt 11 órakor elsőben a tisztikar üdvözlését fogadta az alispán, kihez Forster Frigyes főjegyző a következő beszédet intézte:

Nagyságos Alispán Úr!
Tisztelt barátunk!

Megjelentünk előtted, hogy vármegyei tisztviselővé történt megválasztásod mai napra eső 25-ik évfordulója alkalmából üdvözlünk, örömlünknek s iránytadó érzelmeinknek kifejezést adjunk.

Ha visszatekintek hivatalos pályád negyedszázados évszóra, méltán a híven teljesített kötelesség — s ebből eredőleg — a megelégedés érzete tölthet el

Mint szolgabíró — pályádat kezdve — s később mint főszolgabíró, mintaképe s úgy szólván a tökély személyesítője voltál egy — hivatását magasabb erkölcsi szempontból felfogó — járási tisztviselőnek. Ez nem hiú dicsőítés, hanem úgy általunk, — kik azon időben már szolgáltunk — mint általánosan elismert tény.

Járásod lakosságának apja, vezetője, tanácsadója, s ha kellett szigorú, de igazságos bírja voltál. A nép szeretetét, tiszteletét és bizalmát birtad, egy szavaddal, egy intéseddal bárhová vezethetted, bizalommal követett.

Ennél nagyobb és szebb eredményt tisztviselő nem mutathat fel. Önérzettel és megelégedéssel tekinthetsz tehát vissza, hivatalos pályád ezen szakára.

Midőn ezen állásodtól megválva, közóhaj folytán a vármegye főjegyzőjévé lettél, — még pedig nehéz körülmények között, hogy ezen új állásodban miként teljesítetted köte-

lességedet, és tehetségedet miként érvényesítetted? — arról a közelismerésen kívül, tanuskodnak közgyűlési jegyzőkönyveink, melyekben foglalt nagyobb szabású tartalomdus dolgozataid, állandó becsűek fognak maradni.

Megelégedéssel tekinthetsz vissza tehát pályád ezen szakára is.

Midőn a főjegyzői állásból csakhamar a vármegye első tisztviselőjévé választattál, s a vármegye kormányzata kezeidbe tétetted, működésedet ugyan azon nemes törekvés és jól átgondolt eszmék következetes keresztülvitele jellemzi, a mely tulajdonságaidról, hivatalos pályád minden eddigi szakai tanuskodnak.

Hogy törekvéseid, fáradozásaid méltatásra találtak, annak bizonyosságát szolgáltatja a közelismerés s legmagasabb helyről történt kitüntetésed.

Ámde ezen erkölcsi jutalomhoz újabb időben, az ürm pohara is járult. Küzdelem és szenvedés jutott önhibádon kívül osztályrészedül, mely pályádat tövisessé, s az elviselhetetlenségig nehezítette.

De Téged ezen küzdelmek megtörni nem bírtak, s még csak ellentálló képességedet és szellemi rugékonyságodat se tudták megbénítani.

Az ilyen tűzpróbát kiállt lelki erő oly ritka tulajdon, melylyel, hasonló körülmények között, kevesen dicsekedhetnek, s melyért az elismerés méltán megillet.

Hivatalos pályafutásodnak tehát ezen legutóbbi szakára is, ha nem a többihez hasonló teljes megelégedéssel, de emelt fővel s a híven teljesített kötelesség tudatával tekinthetsz, s ezen megnyugtató érzés, valamint a közelismerés és tisztársaid szeretete szolgáljanak erkölcsi elégtételül az elszüvedett méltatlan támadásokért.

De van még egy más, az előbbinél is ritkább tulajdonságod, melyet csak mi, tisztviselők ismerhetünk, és ez az: hogy bármily nehéz küzdelmeid között, a szenvedett méltatlanságok által bármennyire telhaborodott kedélyállapotban, soha az izgatottság születe ingerültség érdekességével, hanem mindenkor előzékeny hangon érintkezel velünk.

Ezen ritka lelki erőről tanuskodó viselkedésedért becsülésünket, s irányunkban tanúsított szívjóágotodért igaz szeretetünket bírod.

És most fogadd a mai nap emlékének maradandó jelül, ezen szerény emléktárgyat, melyről, valahányszor rája tekintesz — jusson mindég eszedbe, hogy azok, kiknek kép-mását magában foglalja, Neked, vezéreljen a sors bárhová, és bármily körülmények közé, — mindenkor üdvöt és boldogságot kívánnak.

Az Isten éltesen!

Forster Frigyes főjegyző beszéde közben átnyújtotta a tisztikar emlékdizs-albumát az ünnepeltnak.

Czobor László a szép beszédre meghatva válaszolt. Szavaimat elfojtja az érzés — mondotta, mit szivemben érzek, azért csak röviden válaszolok az ekes és szívből fakadó szavakra. Köszölgálatomból csak két momentumot emelek ki. Az egyik kedves és ez azon idő, melyet főszolgabíró koromban közszeretettől környezve töltöttem el és melyre halálával gondolok vissza. A másik keserű megpróbáltatások ideje, mely alatt sokat szenvedtem veletek együtt, mihez erőlt merítettem önfeláldozó barátságokból, minek jelentékeny része van abban, hogy a nehéz viszonyokon keresztülvergődünk

Ha lezárom működésem könyvét. bele fogom írni barátságokat, és tevékenységteket, mikre most átnyújtott emlékkönyvek fog emlékeztetni. Családom hálás szívbe e könyvvel emléket építettek, mert gyermekeim, ha bele fognak tekinteni, azt fogják mondani: ezek a jó emberek voltak azok, akik a mi apánkat megbeesülték. Én pedig hálás szívembe zárom képeiteket, kik részesei vagytok sorsomnak. Ha a gondviselés továbbra is rám mérte, hogy a vármegye közügyeit vezessem, erre az időre is támogassatok igaz barátságokkal, és most kívánom, hogy benneteket az uristen jó egészségben a vármegye javára még sokáig megtartsa.

A tisztikar lelkesen megéljenzte szeretett hivatalfőjét, mire a többi *üdvözlő küldöttségek* következtek következő sorrendben:

1. *Kir. törvényszék* kir. jbiróság, kir. ügyészség *Helmbacher* Nándor kir. törvényszéki elnök vezetése alatt,
2. *Kir. pénzügyigazgatóság* *Halvax* Mátyás pénzügyi tanácsos igazgató vezetése alatt.
3. *Korpona* város küldöttsége *Plachy* Gyula polgármester vezetése alatt
4. *Ipolyság* küldöttsége *Berkó* István vezetése alatt.
5. *Bát* küldöttsége *Stibló* Ágoston plebános vezetése alatt.
6. *Bakabánya* küldöttsége *Fendt* Vilmos jegyző vezetése alatt.
7. *Kir. államépítészeti* hivatal *Huszár* József műszaki tanácsos vezetése alatt.
8. *Csendőrség* *Schönherr* Károly m. kir. esendőrhadnagy vezetése alatt.
9. *Jegyzők* *Hollady* Nándor vezetése alatt.
10. *Ipartársulat* *Bolner* Pál vezetése alatt.
11. A *polgári leányiskola* tanestülete *Fleischhacker* Laura igazgató vezetése alatt.

A m. kir. államépítészeti hivatal tisztviselői külön *emlékalbumot* adott, a vármegyei jegyzők pedig egy igen értékes, díszes művű *ezüsttálatartóval* és *arany tollal* lepték meg. A leányiskola tanestülete pedig egy igen szép nemzetiszínű szalagos virág csokorral kedveskedtek.

Marek Károly.

Marek Károly a központi járás derék népszerű főszolgabírája is, ki szintén e napon ülte meg hasznos közszolgálatának 25-ik évfordulóját, szintén meleg ovációk tárgya volt.

Nála tisztelgett a központi járási *szolgabírói hivatal* fogalmazó és segédszemélyzete *Kovács* Sebestény Gyula szolgabíró, *Ipolyság* város képviselőtestülete *Herczeg* Vince, a járási *jegyzői kar* *Maszarovics* György demóndi jegyző, az idegen járások jegyzői kara *Bory* Tivadar szokoljai jegyző vezetése alatt.

A járási jegyzői kar egy szép művű értékes szivartárával lepte meg szeretett hivatalfőjét.

Üdvözlő küldöttségeként vonult föl hozzá a *vármegye tisztikara* is, melynek nevében *Nyáry* Alfonz báró egy díszes emlék albumot nyújtott át következő szavak kíséretében:

Kedves Barátunk!

Ma van 25 esztendeje annak, hogy a megye közönségének bizalma tisztviselői sorába emelt.

Ha valaki, úgy te bizonyára ellensége vagy minden nagyképűsködésnek, hangzatos frázisnak.

Erre tekintettel midőn e csekélységnek emlékül elfogadására kérlek, hozzá sem fogok 25 esz-

tendő tisztviselői pályád alatt szerzett érdemeid méltatásához.

De azt, bármennyire meg akarlak kimélni az ilyen sablonos szónoklatok fáradalmaitól, már el nem mulaszthatom hogy egy olyan érdemedet meg ne említsen, mely mai nap ritkaság számba megy.

25 esztendőn keresztül meg tudtad nyerni, s a mi fő meg tudtad őrizni tisztviselő társaid bizalmát és őszinte ragaszkodását.

Ez a bizalom ez a ragaszkodás, valamennyiünk igaz őszinte szeretete kísérik utaidon tovább is; a mely kívánságainkhoz még csak azt csatoljuk, hogy az uristen téged kedves családod s valamennyiünk öröme sokáig éltesse.

Marek Károly szíves szavakkal válaszolt. Nem várt, nem remélt, szokatlan dolog — mondotta — hogy szerény 25 éves munkásságomért ily fényesen kitüntettek. A köztisztviselő legszebb jutalma, ha hivatali kötelességeit hiven teljesíti, és e mellett tisztviselőtársai elismerését, bizalmát és szeretetét megszerzi. Hogy utóbbit megnyerte, azt szerénységgel nélkül mondhatja, és erre büszkének érzi magát, kérte tisztviselőtársait, hogy tartsák meg továbbra is barátságukban.

Ugyancsak felkeresték a jubiléusát a kir. *törvényszék*, kir. *jbiróság*, kir. *ügyészség*, kir. *pénzügyigazgatóság* tagjai, és baráti szívvel osztottak vele a nap örömeiben.

A bankett.

Nemesak az ugynevezett hivatalos világ, de vármegyénk társadalmának legszelebb rétegei vettek részt a jubiléus ünnepségben. Meglátszott ez a banketten, melyen a közönség a szó szoros értelmében egymás hátán tolongott. A Bauer-féle vendéglő aligha látott, és aligha fog látni egyhamar oly ünneplő közönséget, mely az összes rendelkezésre bocsátható helyiségekben rajzott. Dagaadt az ember szíve erre az impozáns látványra, nem is szólva azokról a szép tósztokról, a melyekből egy esomóban ennyi szépet, lelkeset ember még alig hallott.

Az ételsor a következő volt:

Barna leves.
Fogas tartármártással.
Nyáron sült,
Angol roszbőf körözve.
Rántott bárány,
Rántott csirke salátával és kompóttal.
Almás- és krém-lepény.
Mokka.
Fehér és schiller-borok.

Sághi Benő.

A harmadik fogásnál *Sághi* Benő ügyvéd állott föl szólásra, lelkesítő közvetlenséggel mondva körülbelül a következőket:

Sok felköszöntőt mondtam életemben, de egyik se volt oly erős összhangban meggyőződéssel, mint a mai, mikor egy 25 évig becsületben teljesített közszolgálatot ünneplünk. Korszakot képez ez a 25 esztendő, mely közpályán odaadással eltöltve, erős idegzetű energiát is érint. Hü tükre annak a férfinak, kinek, ha becsületes multja könyvében lapozunk, ritka tulajdonokat találunk.

25 év előtt egy szegény, idegen ajku járás gondozását bízták rá és ő nem a törvény rideg szavai szerint, hanem patriarkális eljárással, melyben az igazságérzet a szívvvel párosult, intézte a járás sorsát. Itéletét átszűrte nemes szívére, s a büntetett nem haraggal fordult el, hanem fölismerésre jutott jogtalan cselekvésének. Járasa mostoha anyagi viszonyok közt lévén, keresetforrás után látott, megkedveltette a néppel a gyümölcsfatenyésztést, kopár vidékek oázisokká váltak, sok szegény család biztos jövedelmi forráshoz jutott. E mellett ebbe az idegen ajku la-

kosságba hazafiságot ontott, mely minden törekvés dacára máig sem ingott meg.

A közönség egyhangú bizalmi parancsára a vármegye főjegyzője lett, és a közönség legkiválóbb főjegyzői közé sorozta. Az alispáni székbe gazdag mult tapasztalatait, széles munkakodvót, párosulva a szívjósággal vitte Székvárosunk törekvéseit gondozta, de nem feledkezett meg régi járásáról sem, melynek gyanusításoknak is kitéve, vasutat épített, összekötve azt az elhagyott megyerészt a világgal.

Ezeket találjuk mi e szép, nemes mult könyvében. . . És most hozzád fordulok ünneplélt férfit, kinek a rózsák közt a tövisből is bőven kijutott. Guny, rágalom sebeket ejtettek rajtad, én ezeket nem gyógyítani akarom, hanem nézz körül végig, itt látod a megye színe-javát, társadalmi, felekezeti különbség nélkül. Veled érzünk, mi neked fáj, mi neked örömet okoz, az nekünk is fáj, nekünk is örömmünk. Összefortunk veled, vedd szívesen tőlünk azt, a mit kiváltságos férfiaknak adhatunk, a közbeesülés, szeretet, nyílt bizalom kifejezését, maradj szeretett barátunk, tisztelt alispánunk, mi pedig kívánjuk, hogy az uristen hazánk, vármegyénk, székvárosunk és családod javára igen soká éltesse!

Percekig tartó éljenzés és taps után jutott szóhoz *Wilczek* Frigyes gróf dr, ki a másik ünneplétre *Marek* Károlyra üritett poharat tartalmazó tósztkban.

Konkoly Th. Sándor.

Az élénk lelkesedés lecsillapulta után *Konkoly* Th. Sándor orsz. képviselő mondott köszöntőt a főispánra:

Nemrég nyíltan, bátran, az ország szíve előtt hangoztattam, hogy a vármegye tisztikara iránt az elhangzott vádak dacára nem csökkent a bizalom, de fokozódott. A mai nap egy szép elégtétel nekem, mely az összetartozandóságot oly élénken tanusítja, a minő rég nem volt. Ha ez nem május 11-én hanem március 11-én történnék, a fővárosi lapok bizonyára úgy regisztrálták volna, hogy ez mind hivatalos megrendelésre történt. Midőn a mi igen tisztelt, és ma már igazán mondhatjuk igen szeretett főispánunk közibénk jött, azt mondtotta, hogy örömmünkben úgy, mint bánatunkban részt venni óhajt. A mai első alkalommal neki az örömből jut ki, vegye ki abból részét oly szívvel mint mi, buban sohase legyen része, de ha mégis lenne, az által, hogy valaki a tisztikart bántaná, emlékezzék ígéretére, hogy jogos ok nélkül bántani hagyni nem fogja. Őszinte szívből, éltetem mint honti vérünket a főispánt.

Stibló Ágoston.

A lelkes tapsra ragadott közönség sokáig tüntetett a főispán mellett, mire *Stibló* Ágoston bási plebános tósztkja következett.

Mint pap üdvözlőm szeretett alispánunkat — mondotta többi közt — kinek sebei egyikét épp pap keze ütötte, mely behagadni nem fog. Papi ajkáról elhangzott szavaim talán vigasztalást fognak nyújtani. Alispánunkra mint a munka emberére üritem poharamat, azzal a kívánsággal hogy az a baráti viszony, mely az alispán és papságunk legnagyobb része közt fönáll, többé sohase legyen megzavarva.

Czobor László.

Pohárköszöntőjében *Horváth* Miklós kir. tanácsost aposztrofálta.

Édes bátyám — mondotta — te rád hivatkozom, a ki illetékes vagy a mul-

takról beszélni. Mint kis gyerek bámultalak benneteket, akik mint daliás ifjak négyes fogatokon szolgáltatok a megyét. Azóta elmúlt az a mód, el a mód is, az urak helyét a munkások töltötték be, jöttünk mi, 4 ló nélkül, de munkás 2 kézzel. Én a megye elhagyott része rokonszenvének szárnyain nőttem föl a közönség első szolgájává. Mint mikor a vándor a hegy tetején fáradtan körütekint, úgy nézem én is, hogy a közönség tulkegyes volt, mértéken túl megbecsült engemet is, Marek Károly ünnepelt társamat is, a ki szintén a munka embere volt. Mindketőnk nevében köszönöm a közönség megnyilvánulását, kívánva, hogy az uristen Hontvármegye közönségét sokáig éltesse.

Fáy Zoltán.

Tetszés kísérte Fáy Zoltán következő verses dikcióját:

Többen felköszönték már az ünnepeltet,
De mind csak prózában, s nem hallottunk verset,
E hiányt pótlándó, emelem fel szavam,
S rigmusokban szólva, úritem poharam!

Elöttem nem sokat ér a kötött beszéd,
Nagyon kifárasztja az, az ember esztét,
Mely ugysis eleget igénybe van véve,
No nem mindenkinél, egyeseket értve.

Hogy csak jót kívánok alispán ur neked,
És együttéreztem mindenkoron veled,
De nem csak én magam, hanem sokan mások,
S' azt hiszem mindnyájan, kiket itten látok,

Annak több oka van, első szívjószágod,
Megnyerő modorod, szíves barátságod,
És mivel megnyerted az egész világot,
Munkaszereteted és az igazságod.

Sajnos, ellenséged az is akad elég,
A sas röpülését irigyli a veréb,
És mivel nem tud úgy röpülni a kába,
Amannak dolgait fennen kritizálja.

Egy legyen vigaszod, a kitűzött cél szent,
Ezt el kell ismerni úgy itt lent, mint ott fent,
Munka és igazság, meg emberszeretet,
Ez rosszra sohasem, de csak jóra vezet.

Legyen veled mindig az égnek áldása,
Működje még soká a haza javára,
Szeress úgy, amiképp mi téged szeretünk,
S legyél még sokáig mintaképünk nekünk!

Foltin János.

A következő szónok Foltin János volt. Azoknak, kik a közpályán fáradnak — mondotta — legszebb jutalma az elismerés mellett az öntudat. Nem a konvencionális udvariasság, hanem a szeretet készlet, mikor az alispán és Marek Károly családjára úritem poharamat.

Kádár Kálmán.

Kádár Kálmán pohárköszöntőjében vázolta azt a szeretetteljes ragaszkodást, melylyel Horváth Béla volt főispán a vármegye közönsége Esztergomba elkísérte és melylyel őt Esztergomban fogadták. Horváth Béla egy esztergomi szónoka, az ő elvtársa Reviczky Károly egy adomáját mondja el. A hajós kapitány egy kedves billikomát a tengerbe ejtette a legügyesebb matróz, a ki tudja, hogy ezért halál vár rá. Kérde a kapitányt, hogy elveszett-e az, amiről tudjuk, hogy hol van? Nem, volt a felelet. Nos a billikom a tengerben van. — A közvetlenség hatása alatt állott a kapitány. Ezt a közvetlenséget keressék mindig a közélet terén működő felek. Ő politikai ellenfele az alispánnak, de azt tartja, hogy elvi magaslaton álló politikai ellenfelek társadalmi viszonyok közt baráti érintkezésben éljenek. Mint politikai ellenfél az elismerés koszoruját leteszi és szívből, őszinte szeretettel élteti az alispánt.

A főispán beszéde

Lits Gyula főispán általános figyelem közt kelt föl szólásra.

Visszaemlékezem a régi vármegyére,

— mondotta, — mikor az emberek nobile officiumból, a familia becsületeért szolgáltak, és az uzus szerint minden vármegyének született alispánja, született tisztviselői voltak. Furcsa volt az igazságszolgáltatás, de az akkori viszonyoknak, mert az igazság érvényre jutott, megfelelt az olyan ítélet is, hogy Nagy János 25 palcaütésre ítélte. Indokok: mert megérdemelte. — A világ kereke azóta nagyot lódult, az újabb vívmányok a vármegyei életet alapjában megváltoztatták.

Jól mondta az alispán, hogy azelőtt 4 lóval, most 2 kézzel működnek a tisztviselők. De az a baj, hogy akkor a 4 lónak több becsülete volt, mint ma a 2 kéznek.

A közpályán működő embernek jusson mindig eszébe, hogy be kell érni azzal, ha az emberek azt tartják róla, hogy kötelességét teljesítette. Elismerést várni nem lehet, az pedig, a ki a ki munkájáért hálaára számít — naiv ember. De kellemetlenségek, bajok és megtámadásokkal szemben sem szabad tulérzékenynek lenni, vele jár az a közszolgálat természetével, hogy a kritikára mindenkinek joga van, a támadásra pedig mindenkinek jogosultnak tartja magát. De a természetrajz tanából tudjuk, hogy a fullánk nem mindig annak árt, kibe a bocsájtatik, a megfigyelés pedig arra tanít, hogy a darazsak is mindig a legizesebb gyümölcsöt kezdik ki. Támadásokkal szemben a legmegnyugtatóbb elégtétel a kötelesség teljesítésének öntudata.

Kedves alispánom, az imént a könnyeidet láttam. Ne legyenek azok könnyek. gyöngyök, gyémántcsöppek voltak azok, melyeket a közönség vonzama, szeretete csöppentert ki. Ez koporsódig a kincsed lesz. Közönségedet köszöntöm fel. Eddig nem tudtam fogatkozásaiddról, érdemeidről, most itt áll előttem a tapasztalat, melytől át vagyok hatva. Tudom, hogy köztiszteltben álló tisztviselője vagy a vármegyének, a kit szeretnek is. Hozzájárulok az érzelmekhez, nagyrabecsülöm őket, tudom azok értékét, ha életben nem lesz semmi egyéb, de ez megmarad. Az isten éltesen!

Szónoki ihlet tette bensőkké azokat a nagyhatású szavakat, melyeket a közönség éljen és tapsvihara kísért. Igazán hatásos és szép jelenet volt.

Králik Adolf.

Králik Adolf mérnök a gördülékeny szavu tősztozó következett most. Abból az ötletből indult ki, hogy azelőtt a 4 lovat azért becsülték többre, mint ma a 2 kezét, mert az utakat rosszasságuk miatt csak 4 lovon lehetett végigjárni. A korponai járásban most oly jók az utak, hogy idegen vármegyebeli is dicsérték, a járás kulturális viszonyainak eme jobbrafordulta is az alispán érdeme.

Még Czizlan János mondott tősztot az alispánra. Azután már a lelkes jókedv zaja nyelte el, a szólni kívánók hangját. A száraz fa vette át birodalmát, és a közönség énekelte:

Az alispán kalapomra rózsát tett . . .

Üdvözlő táviratok és levelek.

Czobor László alispán a jubileumra következő távirati és levélbéli üdvözléseket kapta:

Engedje, hogy a 14 éves együttműködés emlékének feléltülése s a váltakozó viszonyok tűzpróbáját kiállott baráti kötelék élénk behatása alatt a közpályán szerzett kiváló érdemeinek őszinte méltatása mellett a negyedszázados évforduló alkalmából szerencsét, üdvöt s zavartalan elégtültséget kívánjak hátralevő élete hosszú tartamára.

Majthényi báró.

Hontvármegye közönsége által az igaz érdemek rendezett mai ünnepélyen szívből üdvözlök téged és kedves családodat.

Horváth Belák.

Hontvármegyéhez, melynek hasznos és eredményekben gazdag negyedszázados működését, életét 25 évét szentelted, ez ős bánya várost a rég multban gyökerező viszony fűzi és így mi, a kik a mult iránt mindig kegyelettel viseltetünk, élénk figyelemmel kísérjük a jó szomszéd közéletének folyását, érdeklődésünknek állandóan tárgya a megyét vezérlő férfiak, kartársaink egyénisége, törekvése is.

Kétszeresen érdekel bennünket a Te egyéniséged és működésed Kedves Barátom, a kit közpályára lépésed első pillanatától ismerünk s a ki ez első lépést a mi városunkban tetted meg.

Ismerünk s ez elég arra, hogy becsüljünk és szeressünk, mert nemes volt a Te ifjui heved, az maradtál férfi korodban is, mindig kötelességtudónak bizonyultál s hazaszeretetedet, pályád, megvéd közjára iránti lelkesedésedet soha pillanatig sem láttuk lohadni, igaz magyar, lelkiismeretes köztisztviselő vagy, s nem nélkülözöd azt az áldott tulajdonságot sem, a mi nélkül a magyar tisztviselő nem felelhet meg teljesen hivatásának: a társadalmi érdekeket is felkaroltad, ápolod.

Azon szerencsések közé tartozol, kiknek megadatik az elismerés, igaz érdemeiért. — Neked is készséggel nyújt bábort megvéd hálás közönsége, kar és kortársaid, némi jutalmául negyedszázados tevékenységnek.

Ez ünnepem fogadd tőlünk, e város tisztikarának tagjaitól őszinte örömlünk nyilvánítását azon hű kívánatunkkal egyetemben: adja az ég, hogy ez elismerést szerető családot, barátait és hálás közönséged körében még sok éven át zavartalanul élvezhesd mindnyájuk javára. Öröme, melynek mi is részesei kívánunk lenni, mint régi jó ismerőseid, tisztelőid.

Melegen üdvözlünk mint annyian ünnepeltjét s hasonlóan üdvözljük nemes vármegyéd közönségét is, mely elismerésének megadásával nem fukarkodik az igaz érdemmel szemben.

Igaz híveid

Szittnyi József

kir. tanácsos. polgármester.

Rögös és tövises pályád huszonöt évének mai betöltéséhez fogadd szerencsekívánatainkat, szívből hajljuk, hogy e mai napon tul életed utja virágok között haladjon s hányat lépsz rajta, annyi örömben legyen részed.

Esztergom vármegye tisztikara

Akadályozva lévén abban, hogy ezen az ünnepélyen személyesen részt vegyék, ez uton kívánom az ünnepeléshez való csatlakozásomat kifejezni s kijelenteni azt, a mit a vármegye közönségének minden egyes elfogulatlanul gondolkozó s méltányos érületű tagja érez, hogy önzetlen, odaadó, tisztességes és közhasznu tevékenységért a vármegye közönsége néked elismeréssel és köszönettel tartozik.

De van még egyéb kijelenteni valóm is az ünnepies alkalomból, s ez az, hogy e 25 év tartama alatt a véled együtt végzett közszolgálat kötelékében soha nem változó nagyra becsüléssel voltam mindenkor hivatalos tevékenység, közhasznu munkásságod, s ezzel összhangban irányomban tanusított nemes barátságod iránt.

Áldjon meg ezért a jó Isten!

Szerencsét további nehéz munkád eredményéhez, boldogulást és megelégedést néked és kedves családodnak ez alkalomból is őszinte szívből kívánva, régi barátsággal üdvözlök őszinte híved

Lestgyánszky.

Vármegyéd tisztikarának elismerése mellett, kellemes lehet neked az a tudat, hogy alkotád. Alkotásaidnak pedig e tisztikar tagjai voltak ugyan elsősorban, de nem kizárólag tanui, hanem tanui voltak mindazok, a kikkel tevékenykedéseid közben érintkeztél.

— **Legjobb orvosság.** Mindazok, kik gyomorhaj, étvágytalanság, rossz emésztés, májtájdalmak, kólika, vér-zegénység, ideges fogfájásban szenvednek, használják a világhírű Pserhofer vértisztító labdacsokat, melyek teljesen ártalmatlanok, gyorsan és biztosan hatnak és a legelsőrangú orvosok által ajánlatnak. Hasznos szolgálatot vélnünk tenni t. olvasóinknak, ha e kitűnő szert b. figyelmükbe ajánljuk. 1 tekeres, mely 6 doboz á 15 labdacso 1.05 ft. — A pénz előleges beküldése után 1 tekereset 1.25 ft-ért, 2 tekereset 2.30 ft-ért, 3 tekereset 3.35 ft-ért küld bérmentve Pserhofer J. gyógy-szertára, Bécs, I. Singerstrasse 15.

A „Zenélő Magyarország” zongora és zeneműfolyóirat legutóbbi száma tartalmazza: 1. „Künn a sörház kaszárnyában” népdalt, 2. Yvon-Greizinger Iván: „Sir is, nevet is” polka mazurkáját, 3. a „Rákócy-indulót” 4 kézre — Minden szám hasonló gazdag tartalommal jelenik meg s előfizetési ára egész évre 12 k. félévre 6 k. negyedévre 3 k. — Előfizetheti a „Zenélő Magyarország” (Klökner Ede) zeneműkiadóhivatalában Budapest, VI Csengeri-utca 62a.

— **Csöd alatt?** P.-ék lakószobájában este az asszony olvasásba volt elmerülve, a férj pedig számolt valamit és gyakran sóhajtozott. „De kis uram, mi bajod van?” „Kedvesem, nem vezethetem tovább üzletem, a végére jutottam!” „És nincs mehetségünk?” „Nincs, holnap esődöt kell kérnem.” A kínos csendet esőngetyűjelzés zavarta meg. P.-né ajtót nyit. „Az esti lap!” — és az újságot az asztalra téve. hozzáteszi: — „talán nyertünk az osztálysorsjáték mai húzásán.” „Annál rosszabb — szolt a férj, — mert nem újítottam meg sorsjegyüket!” „De én igen, uracsám!” „Te?” „Igen, a háztartásban megtakarított pénzből.” Hallgatagon nezi át P. a sorsolási jegyzéket s elhalványulva kérdezi feleségét: „És valóban megújítottad sorsjegyüket?” „Igen természetesen, Török A. és tsa bankházában, melynek 3 üzlete (V. Váci-körut 4a, IV. Muzeum-körut 11. és VII. Erzsébet-körut 54) állítólag nagy szerencsével játszik.” — „Ó, te aranyos asszony... én számár, majdnem eldobtam magamtól szerencsénket! Sorsjegyük Török-nél főnyereményt nyert!”

A szerkesztő levelezései.

A **Korpona és Vidékének.** A Korpona és Vidéke, mely drága szubvenciójára azzal vél részolgálni, hogy egy-két ottani ur húságának léggömbjévé szegődik, nem talál magának hasznos dolgot a maga háztája körül, hanem másokkal bibelődik. Mult számában Helyreigazítás cím alatt boszankodik a fölött, hogy a Honti Lapok egy reklámjában azt írta, hogy a megye egyetlen lapja, holott Korpona is Hontmegyében van. Nos amennyiben, mint a központban megjelenő lap, a vármegye összes érdekszféráit felöleli, ily értelemben a Honti Lapok igenis a vármegye egyetlen lapja, még pedig a saját becsületéből, nem pedig szubvencióból. Bizony nem is vetettünk volna ügyet az egész berzenkedésre, de ezeket is írja:

„Tény az, hogy a kiadóhivatal vezetőségét is kellene legalább 4 polgári osztály elvégzéséhez kötni, hogy az illető legalább saját megyéjének földrajzában jártas legyen.”

Nem tudjuk, ebben a passzusban mi a több, az izléstelenség, vagy a korlátoltság-e? Annyit azonban egész biztosan tudunk, hogy a Honti Lapok „kiadóhivatali vezetőségének” kvalifikációja hasonlíthatlanul magasabb mint a Korpona és Vidéke egész redakciójáé — együttvéve.

393. 1901. végrh. szám.

Árverési hirdetés.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy az ipolysági kir. járásbíróóság 1900. évi Sp. I. 711/3 számú végzése következtében Mühlstein Gábor ügyvéd által képviselt Singer Miksa javára Smatz János ellen 856 kor. 96 fil. s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 3490 korra becsült következő ingóságok u. m. cséplőgép és szekrény nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az ipolysági kir. járásbíróóság 1901. évi V. 254/2 számú végzése folytán 856 kor 96 fillér tőke-

követelés ennek 1901. évi február hó 21-től járó 5 % kamatai és eddig összesen 83 kor 44 fillérben bíróság már megállapított költségek erejéig Gyerkén a helyszínen leendő eszközzésére 1901. évi május hó 31-ik napjának d. e. 1/2 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivattak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108 §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Ipolyságon, 1901. május 11.

Baig Mór

kir. bir. végrehajtó.

1.000.000 korona

esetleg a legnagyobb nyeremény !!

Az összes nyeremények 5 hónap alatt kisorsoltatnak.

JEGYZÉKE az 50,000 nyereménynek.

Legn. nyeremény a legszerencsésebb esetben 1.000,000 korona.

Korona	Jutalom
600000	1 jutalom
400000	1 nyer. á
200000	1 „ „
100000	2 „ „
90000	1 „ „
80000	1 „ „
70000	1 „ „
60000	2 „ „
40000	1 „ „
30000	5 „ „
25000	1 „ „
20000	2 „ „
15000	3 „ „
10000	31 „ „
5000	67 „ „
3000	3 „ „
2000	432 „ „
1000	763 „ „
500	1238 „ „
300	90 „ „
200	31700 „ „
170	3000 „ „
130	4960 „ „
100	50 „ „
80	3000 „ „
40	2000 „ „
50,000 nyer. és jut. összegben	13.160,000

Rendelőlevél levágandó.

TÖRÖK A. és TÁRSA bankháza Budapest

Kérek részemre..... I. oszt. m. kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.

Az összeget.....kor. összegben } utánvételezni kérem postautalvánnyal kiildöm mellékelem bankjegyekben (bélyegeken.) } A nemtetsző törlendő.

Pontos cím }

Kiváló szerencse TÖRÖK-nél

Nagyon sokan szerencsések lettek általunk.

Öt millió koronánál többet nyertek nálunk nagybecsült vevőink.

Az egész világ legesélydusabb sorsjátéka a mi m. kir. szab. osztálysorsjátékunk, mely nemsokára újból kezdetét veszi.

100,000 sorsjegy 50,000

PÉNZNYEREMÉNYVEL sorsoltatik ki, tehát az összes sorsjegyek fele nyer a mellékolt sorsolási jegyzék kimutatása szerint.

5 hónap alatt összesen Tizenhárom millió 160.000 koronát, egy hatalmas összeget sorsolnak ki. Az egész vállalat állami felügyelet alatt áll.

Az I-ső osztály eredeti sorsjegyeinek tervszerű betétjei a következők:

egy nyolcad (1/8) frt — 75 vagyis 150 kor.
 egy negyed (1/4) „ 150 „ 3.— „
 egy fél (1/2) „ 3.— „ 6.— „
 egy egész (1) „ 6.— „ 12.— „

A sorsjegyeket utánvétellel vagy a pénz beküldése ellenében küldjük szét. Hivatalos tervezet díjtalanul. Megrendeléseket kérünk, tekintettel arra, hogy a nyereményhúzások már május hó 22 és 23-án lesznek, azonnal, de legkésőbb

f. év május hó 22-ig

bizalommal hozzánk küldeni.

Török A. és Tsa.

BANKHÁZ

Budapest,

Hazánk legnagyobb detail osztálysorsjáték üzlete.

Főgarudánk osztálysorsjáték osztályai:

1. V., Váci-körut 4a.
2. Muzeum-körut 11.
3. Erzsébet-körut 54.